

REBECCA RAISIN

Aria's reizende
boekwinkel

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Rebecca Raisin
Oorspronkelijke titel: *Aria's Travelling Book Shop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: HQ © HarperCollinsPublishers Ltd 2020
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

ISBN 978 94 027 7265 4 (e-book)
NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

De wereldbol draait rond voor onze ogen en landen vervagen in het voorbijgaan. Rosie hoeft hem alleen maar stil te zetten met haar vinger, maar ik weet dat ze dat niet gaat doen. Ze zou zo'n grote beslissing nooit aan zoiets grilligs als het lot overlaten.

'Kom op, Rosie, waar wacht je nog op?' Ik kan het niet laten haar te plagen.

Ze slaat haar grijsblauwe ogen neer. 'Het is gewoon... Het voelt zo riskant. Wat als ik hem bij Antarctica of zo stilzet?'

Ik grijns. 'In Antarctica is toch ook wel vraag naar pop-upboekwinkels? En daar doen je hartverwarmende, zelfgemaakte theemelanges het vast geweldig!' zeg ik lachend. Het leuke van in een busje wonen, is dat je de vrijheid hebt om te gaan en staan waar je maar wilt. Al is Antarctica misschien toch net iets te ver...

Voordat ik nog iets kan zeggen, roept Rosie 'Wacht!', en ze verdwijnt met een grijns over haar schouder naar achteren in de bus. Ik weet zeker dat ze deze volgende stap allang heeft uitgedacht. Ik durf er mijn laatste pond om te verwedden dat ze een notitieblok heeft met een nauwgezet schema erin van waar we allemaal naartoe gaan met onze kleine campers annex winkeltjes. Eerlijk gezegd vertrouw ik erop dat Rosie ons de weg wijst. Zij is verantwoordelijker dan ik, want ik ben te veel een flierefluiter om verstandige keuzes te maken. Ik zou blind zijn afgegaan op de wereldbol, waarschijnlijk na te veel wijn.

‘Tadaa!’ Ze springt van achter het roze gordijn vandaan dat tussen de slaapkamer en de woonkamer hangt.

Lachend schud ik mijn hoofd. Op Rosies perfect verzorgde witblonde haar prijkt een pluizige blauwe baret. Ze heeft vast ook ergens een bijpassende sjaal en een woordenboek liggen. ‘Gaan we naar Frankrijk?’

‘*Oui, oui!*’ Ze haalt een tweede baret achter haar rug vandaan en gooit hem naar mij. ‘Het klinkt misschien gek, maar ik heb het gevoel dat daar mooie dingen gaan gebeuren. Het is zo’n romantisch land. Ik zie de liefde daar al helemaal opbloeien.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Is dat de reden dat je voor Frankrijk hebt gekozen? Omdat je denkt dat ik op zo’n norske fransoos ga vallen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik heb een beetje onderzoek gedaan...’

‘Ik ben benieuwd.’ Als Rosie zegt dat ze een béétje onderzoek heeft gedaan, betekent het dat ik niet zonder slag of stoot onder haar idiote idee uit kom.

‘...en die norske fransozen van jou houden toevallig wel van literatuur!’

Ik wacht op een nadere toelichting, zoals dat we goede zaken zullen doen, maar ze zegt verder niets.

‘Is dat alles? Omdat sommige Fransmannen graag lezen, lijkt het je een goede plek om er een jaar lang rond te trekken met onze busjes? Is dáár je hele beslissing op gebaseerd?’ Dat is niks voor Rosie.

Ze krijgt een blos op haar wangen. ‘Als je het zo zegt, klinkt het belachelijk! Maar het is meer dan alleen graag lezen, het zit bij hen in het bloed, net als bij jou! Ze leven en ademen woorden, en ze aanbidden hun kunstenaars. En ze maken daar ook veel kaasjes, en wie houdt er nou niet van kaas?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Ik hou van kaasjes. En van taartjes.’

‘Van taartjes al helemáál. Oké, dus doen we het? Laten we het festivalcircuit en alles wat we kennen achter ons en gaan we ons geluk beproeven in Frankrijk?’

‘Wat hebben we te verliezen?’ zeg ik. ‘Als het niets wordt, gaan we weer naar huis...’

Maar het enige waar ik eventueel verliefd op ga worden, zal een Franse driegangenmaaltijd zijn, denk ik. Daar wil ik mijn hart wel voor openen.

1

Southwark, Londen

In de rokerige schemer van een bruine kroeg in Londen kruipen ik en mijn aangeschoten nomadenvrienden bij elkaar, zonder acht te slaan op de herrie, de lichaamswarmte of andere mensen. We vormen een hechte kring en ons gelach vermengt zich met tranen. Max begint 'California Dreamin' te zingen, en we vallen allemaal in. Het is een van onze lievelingsliedjes van het afgelopen jaar, dat we zongen bij het kampvuur terwijl iemand onder het zachte maanlicht op een gitaar tokkelde. Nu haken we in en wiegen we heen en weer; het kan ons niet schelen of het er klef uitziet.

Dit samengeraapte zootje avontuurlijke nomaden staat op het punt om als knikkers over de hele wereld weg te rollen, en ondanks ieders beste bedoelingen is de kans klein dat we elkaar ooit nog zullen zien. Uit ervaring weet ik dat sommigen het camperleven op een gegeven moment beu zijn, hun busje verkopen en terugkeren naar een kantoorbaan. Anderen worden verliefd op een mens of een plek en gaan in het buitenland wonen. Weer anderen blijven reizen, langs de randen van de aarde, op zoek naar dat ongreepbare wat ze nauwelijks kunnen benoemen. Afscheid nemen is altijd moeilijk, maar dit afscheid lijkt definitiever. Alles wat zo geweldig was aan samen het festivalcircuit volgen, valt weg.

Misschien voelt het zo omdat ik met mijn busje, het reizende

boekwinkeltje Nog lang en gelukkig, naar Frankrijk vertrek voor een episch avontuur, samen met mijn beste vriendin Rosie met haar mobiele theewinkel en haar vriendje Max met zijn vegan café. Een paar andere nomaden hebben gezegd dat ze ook mee willen, maar de tijd zal het leren. Wij rondreizende types zijn nogal wispelturig.

Nou ja, behalve Rosie dan. Rosie is al druk bezig met het maken van een planning met data en plaatsen en een uitputtende lijst van alle dingen die er zouden kunnen gebeuren. Maar dat is gewoon hoe ze is, ook al weet ze dat het vrijwel onmogelijk is om het camperleven te plannen. Het is een gewoonte die ze maar moeilijk kan afleren. Ik ben dol op Rosies eigenaardigheden, maar langzaam maar zeker leert ze de kunst van het loslaten van zaken die haar tegenhouden.

Bovendien kun je gewoon niet echt plannen als je een nomade bent. Busjes gaan kapot, festivals worden afgelast vanwege slecht weer of omdat beroemdheden niet komen opdagen, geld raakt op; het dagelijkse leven kent veel te veel variabelen.

Onze sentimentele kring valt uiteen om drankjes bij te vullen. Loze beloftes wervelen door de lucht als het fonkelende spoor van sterretjes die uitdoven voordat de woorden helemaal geschreven zijn. Ik glimlach bedroefd. Ik wou dat er geen einde aan hoefde te komen, maar ik weet dat het moet. Dat is de reis die we maken.

Ik zoek een rustig plekje en nip van mijn wijn. In mijn hoofd tel ik hoeveel ik er al op heb (te veel), maar ik besluit dat een droevig afscheid de vermoeiende kater waard is.

Rosie ploft met rozige wangen van de drank naast me neer en slaakt een diepe zucht. 'Ik had niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn.' Ze legt haar hoofd op mijn schouder, en haar witblonde lokken vallen langs haar gezicht.

Ik leg mijn hoofd tegen dat van haar. 'Ik ook niet. Het lijkt wel

of het elk jaar moeilijker wordt.' In onze nomadische bubbel voelden we ons veilig, deelden we onze verledens en namen we elkaar in vertrouwen. We lachten zo hard dat we er buikpijn van kregen en kibbelden over futiliteiten die op dat moment belangrijk leken. En dan, van de ene op de andere dag, is het voorbij en gaan we ieder ons weegs.

Rosie frunnikt zwijgend aan haar kralenarmband. Dit afscheid is moeilijker voor haar, want het is haar eerste jaar als nomade. 'Later, als we oud en grijs zijn, kijken we vast terug op al die ongelofelijke momenten met mensen die ons leven binnenstapten, het op een onuitwisbare manier veranderden, en er daarna weer uit stapten.'

'Wat een mooie gedachte.' Ik stel me een bejaarde Rosie en Max voor, op een verweerde veranda met een geurig kopje net gezette thee, nog steeds verliefd. En dan stel ik me mezelf voor als grijs dametje, rijdend over eindeloze wegen, alleen. Maar dan zou ik in ieder geval nog mijn boeken hebben, toch? Onstuimige romances die mijn dagen vullen en mijn dromen inspireren, fictieve vrienden die me gezelschap houden...

Maar als ik om me heen kijk naar al die verliefde stelletjes, al die niet-fictieve verliefde stelletjes, voel ik een steek van eenzaamheid, ook al ben ik omringd door mensen die om me geven.

Hardhandig word ik uit mijn overpeinzingen gerukt door een por van Rosie in mijn ribben. 'Wat is er?' vraag ik.

Haar ogen zijn gericht op een man die aan de bar staat; zelfs van deze afstand herken ik zijn brede schouders en zijn houding, met zijn handen diep in zijn zakken. Hij staat geduldig te wachten en kijkt peinzend voor zich uit, alsof hij met zijn gedachten ergens anders is.

'Dat is Jonathan!' zegt ze veel te hard.

Ik leg mijn hand op haar mond, ook al smeer ik daardoor waar-

schijnlijk haar lippenstift uit. Ik voel haar lach door mijn handpalm trillen. ‘Stil! Ik wil zijn aandacht niet trekken,’ zeg ik met bonkend hart. Hoe kan het dat hij uitgerekend hier is? Uitgerekend nu?

Ze rukt zich los; haar lippenstift is maar een klein beetje uitgesmeerd. Ze kijkt me fronsend aan. ‘Waarom niet? Gaan we niet op zijn minst even hallo zeggen?’ Rosie ziet alleen zwart en wit, grijze gebieden kent ze niet.

Terwijl ik nadenk over hoe ik haar dit moet uitleggen, draai ik me weer naar hem om en gluur ik stiekem naar de man die al veel te vaak mijn gedachten is binnengedrongen. Zijn donkere haar is langer geworden en krult op in zijn nek. Zelfs van opzij is hij mooi. Zijn mond heeft iets sensueels, en voordat ik kan wegzwijmelen, schud ik de verraderlijke gedachten van me af. Het is gewoon even schrikken om hem na al die tijd weer te zien, meer niet. Ik schuif wat opzij en probeer me achter Rosie te verschuilen, die frustrerend genoeg verder van mij af schuift.

Jonathan en ik hebben elkaar vorig jaar op een muziekfestival ontmoet, en hij was gefascineerd door onze nomadische levensstijl. Het kletsen met hem ging vanzelf, bijna alsof we oude vrienden waren die elkaar lang niet hadden gezien. Hij luisterde echt als ik iets vertelde, alsof hij elk woord zorgvuldig in zich opnam. Het was de eerste keer sinds de dood van mijn man dat ik een piepklein vonkje in mijn hart voelde, maar dat duwde ik toen snel weg. En terecht. Ik heb een belofte gedaan en daar houd ik me aan.

Maar nu ik Jonathan hier zie, in de spotlight alsof het een teken is, voel ik mijn knieën knikken. Godzijdank sta ik niet.

‘Nou?’ vraagt Rosie.

‘Nou wat? We gaan niets zeggen, Rosie! We gaan ons in deze hoek verstoppen en hopen dat hij weggaat.’ Ik neem een slok en doe alsof ik totaal niet geïnteresseerd ben.

‘Waarom?’ Haar lichtblauwe ogen staan verward. ‘Geef toe dat hij je hart sneller deed kloppen, je bloed sneller deed stromen, je boezem deed...’

Wie gebruikt er nou nog het woord boezem? Hoofdschuddend luister ik naar hoe ze me plaagt met mijn voorliefde voor liefdesromans en de clichématige beschrijvingen die niet-kenners gebruiken. ‘Mijn boezem deed... wat?’

Ze zoekt vergeefs naar een bijpassend werkwoord. ‘Eh... hupsen?’

‘Hoor je wel wat je zegt? Hij liet mijn boezem hupsen? Hoe verzin je het, Rosie?’ Ondanks mijn zenuwen schiet ik in de lach.

Ze begint te giechelen, maar dan licht haar gezicht op alsof ze een inval heeft. ‘Hij laat je boezem zwellen! Dat is toch de uitdrukking?’

‘Als mijn boezem zou zwellen, Rosie, dan zou ik de eerste hulp bellen!’ Ik sla mijn handen voor mijn gezicht, want ik weet zeker dat ze de aandacht van de hele bar heeft getrokken, en niet alleen van die goed uitzierende Jonathan. Rosie heeft nu eenmaal niet helemaal dezelfde filter als de rest van de mensheid, daar zou ik inmiddels aan gewend moeten zijn, maar lieve hemel... Ik gluur tussen mijn vingers door en inderdaad, de hele pub kijkt naar ons, maar op de een of andere manier is Jonathans blik nog steeds de andere kant op gericht. Een geluk bij een ongeluk. ‘Maar goed dat hij je niet heeft gehoord, Rosie!’

Ze geeft me een por. ‘O kom op, Aria. Je kunt hem toch tenminste gedag zeggen! Je hoeft hem geen aanzoek te doen.’

Ik schud mijn hoofd. Ik vertrouw mezelf niet. Jonathan heeft iets woest aantrekkelijks, en die vonk heb ik bij niemand anders gevoeld dan bij TJ. Het is zo’n uniek gevoel, en ik weet dat ik het niet moet toelaten.

Plotseling draait hij zich om en kruisen onze blikken. Even staat de tijd stil. Ik blijf te lang kijken... Waar ben ik mee bezig? 'Ik moet... naar de wc,' zeg ik tegen Rosie, en ik spring op.

Rosie volgt me op de voet. 'Wacht, hij komt eraan,' hijgt ze in mijn nek. 'Niet zo snel!' Rosie is geen sportvrouw.

Natuurlijk staat er een absurd lange rij, dus we sluiten achteraan aan, terwijl ik het liefst een wc-hokje in wil stormen om daar voor altijd te blijven zitten.

'Je zei toen dat je hem leuk vond, dus waarom ga je niet even naar hem toe?' Ze kijkt me aan alsof ik gek geworden ben.

'Dat zei ik helemaal niet!'

'Wel waar!'

'Nietes!'

'Welles.'

'Nietes.'

Ze snuift. 'Je hoeft helemaal niet naar de wc, of wel?'

Ik schud berouwvol mijn hoofd.

'Kom op,' verzucht ze. 'Laten we in ieder geval beleefd blijven en hem gedag zeggen als hij naar ons toe komt, oké? Misschien heeft hij ons nog niet eens gezien.'

Nu is het mijn beurt om te snuiven. 'Als jij dan niet meer de boel bij elkaar schreeuwt, oké?'

Ze blijft staan. 'Ik heb je nog nooit zo in de war gezien.'

'In de war?'

'Ik kan je hart vanaf hier horen bonzen.'

Ben ik zenuwachtig? En zo ja, waarom? Het klopt dat Jonathan en ik bijna een etmaal samen hebben doorgebracht en dat de tijd voorbijvloog; we hadden nog weken door kunnen kletsen zonder uitgepraat te raken. Maar als ik eraan terugdenk, ging het allemaal over boeken en het nomadenbestaan, niet over iets persoonlijks. Dus het is niet dat ik hem echt ken, toch? En heb ik als camperaar

niet miljoenen gesprekken met mensen gevoerd? Het hoort bij het dagelijks leven, dus waarom doe ik zo gestrest?

Tijd om me te vermannen. 'Oké. Laten we gewoon doen alsof we hem niet gezien hebben en verbaasd reageren als hij naar ons toe komt, goed?'

Ze lacht. 'Goed plan.'

We gaan terug naar onze hoek en ik werp stiekem een blik op de bar. Hij is er niet meer. Ondanks mijn bedenkingen ben ik teleurgesteld. Ik kijk het hele café door, maar hij is nergens te bekennen. Ik heb hem verjaagd door weg te lopen.

'Hij is opeens foetsie,' zegt Rosie enigszins beteuterd.

Is mijn enige kans verkeken?

2

Southwark, Londen

Rosie gaat op een korte verkenningsmissie, maar komt al snel met een sip gezicht terug. ‘Misschien dachten we alleen maar dat we hem zagen.’ Met een zucht ploft ze naast me neer.

‘We hebben inderdaad wel veel wijn op,’ zeg ik, en ik probeer mezelf wijs te maken dat het me niets kan schelen. Om ons heen zitten camperaars rustig bij elkaar; na al dat afscheid nemen is hun uitgelatenheid weggeëbd.

Tori, die een Pimm’s-busje heeft, komt op ons af, en ik kreun stilletjes. Als Tori eraan komt, weet je dat ze iets in haar schild voert. Daar heb ik nu echt even geen puf voor.

Het lukt me niet om Tori aardig te vinden. Ze verspreidt roddels over mensen en ontkent dat vervolgens. Ze zegt dat ik een voortvluchtige oplichtster ben (wat volgens haar de reden is dat ik niet over mijn verleden wil praten) en dat Rosie en Max een open relatie hebben (om vervolgens vrouwen aan te moedigen om Max te benaderen!) terwijl dat absoluut niet het geval is. Waarom ze het doet, is me een raadsel, maar als ze ergens onrust kan stoken, zal ze het doen ook. Het is zo onnodig en zo onvolwassen. We zijn een gemengd gezelschap, dus er zullen altijd wel een paar rotte appels tussen zitten, maar Tori is de giftigste appel van allemaal.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en zet me schrap voor de valstrik

die komen gaat. Tori zet als een diva haar hand op haar heup en zegt: 'Wat een treurige bedoening hier, tijd om de boel wat op te vrolijken! We willen toch niet dat ons afscheid zo eindigt?' Ze houdt een draadloze microfoon omhoog om haar punt duidelijk te maken. 'Dus wie gaat er karaoke zingen om de stemming op te beuren?'

Ik voel Rosie naast me verstijven. In de schijnwerpers staan is niets voor haar, hoeveel moed ze zich ook indrinkt.

'Waarom ga je zelf niet zingen?' vraag ik aan Tori, al weet ik dat het geen zin heeft. Tori heeft een of ander idioot plan bedacht en zal pas stoppen als ze haar zin krijgt. Ik heb haar het grootste deel van onze reis weten te ontwijken, maar ik vrees dat ik er vanavond niet onderuit kom.

'Dat zou ik wel willen.' Haar krassende stem klinkt als een nagel over een schoolbord. 'Maar... ik ben een beetje verkouden.' Haar ogen schieten alle kanten op. 'Mijn neus zit dicht, anders zou ik als eerste op het podium staan.'

'Ja, vast,' zegt Rosie honend.

Ik kijk nog een laatste keer om me heen, maar zie Jonathan nog steeds niet, dus ik zeg: 'Goed, geef die microfoon maar.' Eerlijk gezegd wil ik het liefst terugkijken op deze laatste avond samen als een blijge gebeurtenis, in plaats van dat iedereen huilend boven zijn glas hangt. En ik ben het gewend om me achter een lach te verschuilen en te doen alsof alles fantastisch gaat. Daar ben ik goed in. 'Wat zal ik zingen?' vraag ik aan Rosie.

Tori zegt vlug: 'Ik kies wel iets toepasselijks, maak je geen zorgen. Maar maak er wel een echte show van hè: dansen, zingen en de stemming erin brengen.'

Zou het echt alleen bij zoiets onschuldigs blijven? 'Prima.' Misschien komt het door de wijn, maar ik voel me volledig op mijn gemak. Het is gewoon zingen en meebewegen op de muziek,

toch? Dat doe ik bijna elke avond bij het kampvuur. Ik spring het podium op en wacht tot de muziek begint, dankbaar dat ik skinny jeans heb aangetrokken in plaats van het korte rokje en de zwarte panty die ik eerst op het oog had. Nu kan het publiek tenminste nergens onder kijken.

Tori steekt haar duim op en roept: 'Zet hem op!'

Zodra de welbekende melodie begint, kan ik die schriële nek van haar wel omdraaien. Ik had kunnen weten dat het haar bedoeling was om mij voor schut te zetten. Ik kan van hieruit geen wraak nemen, dus ik hou het bij een giftige blik haar kant op.

Met een zelfvoldane grijns roept ze: 'We moesten toch hun aandacht trekken?'

Onzeker wieg ik op de eerste maten van 'Pony' van Ginuwine, me wanhopig afvragend hoe ik hierop kan dansen zonder eruit te zien alsof ik in een stripclub sta. Een jongen zet een stoel neer, en ik barst in lachen uit. 'Is dat mijn rekwisiet?' vraag ik, en de jongen knikt grijnzend.

Wat maakt het ook uit, denk ik, ik zie er stommer uit als ik stokstijf stil blijf staan, dus laat ik me gaan en gebruik ik de stoel op allerlei wulpse manieren. De nomaden zijn door het dolle heen, ze fluiten en klappen, en hun gejoel trekt nog meer mensen aan. Mijn hart bonst en de muziek dreunt. Ik weet niet of het komt door de manier waarop ik dans of door de ogen die op me gericht zijn, maar mijn lichaam tintelt, en ik merk dat ik het eigenlijk heel leuk vind.

Een paar meiden springen bij me op het podium en al snel ga ik er helemaal voor en brul ik vol vuur elke lettergreep uit. Ik glimlach nog breder als ik Tori kwaad zie kijken omdat haar plannetje is mislukt.

Er springen nog meer mensen op het podium om mee te doen. Het nummer lijkt de oermens in hen wakker te maken, en ik word

naar voren geduwd. Ik struikel en de stoel valt om, maar ik weet me aan de rand van het podium nog net staande te houden. *The show must go on*, maar achter me blijft iedereen springen en dansen, en dan is er geen podium meer en plotseling vlieg ik, met uitgestrekte armen...

Tot de werkelijkheid toeslaat en ik niet vlieg, maar val! Als de grond razendsnel dichterbij komt, slaak ik een kreet en zet ik me schrap voor een harde landing. Ik knijp mijn ogen dicht en hoor zachtjes 'oef' als ik land, niet op de houten vloer, maar in de zachte stevigheid van iemands open armen. Ik doe één oog open: de man die me vasthoudt, is niemand minder dan Jonathan!

'Ben ik in de hemel?' Misschien heb ik bij mijn val mijn hoofd gestoten en is dit een opmaat naar de hemelpoort?

Hij lacht zijn stralend witte tanden bloot, alsof hij de held is in mijn eigen liefdesverhaal. Natuurlijk. 'Wat leuk je weer te zien, Aria.' Zijn stem is fluweelzacht.

Ik voel de krachtige armen waarmee hij me vasthoudt, en de opwindende siddert langs mijn ruggengraat. Het is een sensatie die ik al zo lang niet heb gevoeld, dat ik er stil van word. Hij kijkt diep in mijn ogen, en alle herrie om me heen verstomt. Ik zie alleen nog maar hem, mijn persoonlijke held die me opvangt als ik val, net als in een boek.

Hij trekt heel lichtjes zijn wenkbrauwen op, en op de een of andere manier voel ik dat het een uitnodiging is om hem te kussen, dus ik denk er niet verder over na en volg gewoon mijn hart. Ik druk mijn lippen tegen de zijne en laat alle heerlijke sensaties over me heen spoelen. Mijn hele lijf tintelt, alsof ik na een lange sluimertoestand weer tot leven ben gewekt. We zoenen alsof we de laatste twee mensen op aarde zijn. Het is precies zoals ik me had voorgesteld, alleen vind ik het jammer dat ik zo duizelig ben. Komt het door hem, door de val of door de wijn dat ik me zo voel?